

Zvedám k Bětce pohled a všímám si, že má na krajíčku. Chystám se přivolat jejího strážného anděla Marii, ale Marie smutek své svěřenyně vycítí takřka okamžitě. Objevuje se hned za jejími zády, roztahuje svá mohutná křídla porostlá bílým perím se zlatými ostny a objímá jimi Bětčino tělo. Rukou jí jemně přejíždí po tváři a zašeptá jí: „Buď silná. Magdalénka tě potřebuje.“

Bětka lehce přikyvuje hlavou, snaží se zahnat slzy zpátky a zhluboka se nadechuje. „Já vím,“ zašeptá pak a s nově nabranou silou od svého strážného anděla se statečně poušměje. Viděl jsem to u nich už několikrát.

Bětka je jedna z těch mála lidí, kteří anděly slyší. Bylo mi řečeno, že jsou dokonce tací, kteří je vidí, ale těch je už opravdu málo.

„Ani nevíš, jak ti závidím, že tě Bětka takhle vnímá,“ říká Marii.

Marie mě obdařuje jedním ze svých milých úsměvů a rukou si zastrčí hnědou kudrnu jejích po ramena dlouhých vlasů za ucho. „Možná tě Magdaléna nevnímá tak intenzivně, ale to neznamená, že jí tvá přítomnost nepomáhá. Když jsi s ní, je silnější.“

Zahledím se do profilu Majdiny tváře a pohladím ji po vlasech. „Byla by silná i beze mě.“

„Možná,“ krčí Marie rameny.

„Myslíš, že mě ještě někdy bude vnímat tak, jako mě vnímala v dětství?“

„Možné to je. Ne všichni, kdo svůj kontakt se svým andělem, v tvém případě ochráncem, ztratí, ho ztratí nadobro. Magdalénina mysl není zcela uzavřená. Má obrovskou představivost, jako ty, a jistě by dokázala plně věřit v něco, co na vlastní oči nevidí.“

Pohnu koutky úst do úsměvu. „Doufám v to. Trochu mi její přímý pohled do očí chybí.“ Jak tohle říkám, zabloudím na chvíli do svých vzpomínek. V mysli se na okamžik ocitám

v době asi před dvanácti lety, kdy mě malá Magdalénka ještě viděla a slyšela. I přes to, jak byla malá, chápala, že na mně něco bylo jiné – že se mě nemohla dotknout, i když to zkoušela. Že mě její babička neviděla, i když na mě Majda ukazovala a snažila se jí vysvětlit, s kým si to hrála. Bětka to tehdy chápala prostě tak, že si mě Majda představovala, a nebránila jí v její fantazii. Prohlížely si spolu moje a Aniččiny fotky, takže nebylo těžké si domyslet, odkud by Majda představu svého táty vzala. Ale já nebyl její představa – nejsem. Jsem to skutečně já. Nemám už tělo, jsem duše. Duše, která dostala šanci tu po své smrti zůstat, aby dohlížela na svou dceru tak, jako strážní andělé dohlíží na své svěřence.

Najednou mi cosi zakryje pohled, a když oddálím hlavu, uvidím bílé peří, jehož konce se zbarvují do nebesky modré barvy. Hned poznávám Helenina křídla – křídla mého strážného anděla. Zakloním hlavu a spatřím nad sebou její veselou tvář, kolem které visí vlnité blondaté vlasy.

„Říkal jsem si, jestli se stavíš.“

„Sám sis mě přivola. Cítím, že ti je smutno,“ sedá si mezi mě a Majdu a oba nás chytá křídly kolem ramen. „Jak jí je?“

„Stejně smutno jako mně. Ale je silná.“

„To i ty. Vracet se k tomuto hrobu nemůže být lehké ani pro tebe.“

Krčím rameny a podívám se na Aniččinu fotografii vedle té mé. „Jo. Ale ne kvůli mně nebo Majdě.“

Helena sleduje směr mého pohledu a chápavě přikyvuje. „Chybí ti Anna.“

„Strašně. A mrzí mě, že taky nemůže vidět, jak naše dcera roste. Jak je šikovná a milá. Byla by na ni pyšná stejně jako já.“

„Ano, to by byla. A byla by pyšná i na tebe. Staráš se o Majdu moc dobře.“

„To říkáš jen proto, že mě tak moc miluješ,“ pronesu se škádlivým úšklebkem, abych uvolnil tu vážnou atmosféru.